

Appoliana

"OH GOD!" Ik sprong opzij en ternauwernood de grote paardenkoets.

"Kijk uit-". Hij pauzeerde toen hij me zag. We staarden elkaar aan tot hij uiteindelijk om de volgende hoek verdween. Ik stond aan de grond genageld en kon mezelf pas weer bij elkaar rapen toen het gekletter van hoeven stiller werd en uiteindelijk helemaal verdween. "Appoliana! De appels verkopen zichzelf niet," hoorde ik mijn moeder naar me roepen. Ik draaide me om en zag de lange rij achter onze appelkraam. "Ik kom eraan," antwoordde ik en haastte me achter de verkooptafel.

11 maanden later

Ik ging rechtop in bed zitten en keek uit het raam naar de kerkklok. Gelukkig was het volle maan vandaag, anders had ik de gebogen cijfers op de manshoge wijzerplaat waarschijnlijk niet kunnen herkennen. Het was tijd. Ik gooide de deken opzij en trok snel een jas aan voordat ik op mijn tenen langs mijn slapende ouders naar de trap liep. Ik pauzeerde bij elke trede om er zeker van te zijn dat niemand me hoorde. De vloerplanken kraakte toen ik ongemerkt door de voordeur naar buiten probeerde te sluipen, die ik voorzichtig in het slot liet vallen. Ik even, maar niets in huis. Alles bleef stil. Ik sloot mijn ogen en haalde nog een keer diep adem voordat ik stilletjes wegsloop om het volgende steegje in te slaan. Anselm stond daar al ongeduldig op me te wachten. Zodra

Toen ik hem zag, vielen al mijn zorgen weg en kon ik mijn glimlach niet inhouden, ondanks de ernst van de situatie.

Anselm

Ik stond hier nu al een tijdje en de kou kroop langzaam omhoog onder mijn gewaad. De maan stond hoog aan de nachtelijke hemel en verlichtte het smalle steegje, dus drukte ik me nog dichter tegen de muur van het huis om niet gezien te worden. Ze kon hier elk moment zijn. Hopelijk zou ze niet gezien worden! Wat als de nachtwaker haar tegenhield? Wat als we ontdekt werden? Maar toen kwam er een donker figuur de hoek om. Ik aarzelde. Mijn hart bonkte. Toen ik haar herkende, viel er een steen uit mijn hart. "Appoliana," fluisterde ik nauwelijks hoorbaar. Ze begon te glimlachen en ik kon niet anders dan terug glimlachen. Ik nam haar in mijn armen en trok haar dicht tegen me aan in de schaduw. Mijn hart bonkte nog steeds. Het zou onze ondergang zijn als we samen gezien werden.

"Zoals afgesproken morgenavond?" vroeg ik zachtjes. Ze knikte. "Tuurlijk, ik ben al begonnen met het inpakken van de benodigdheden." "Goed, dan..." Ik stopte plotseling. Appoliana keek me vragend aan. "Wat is-" begon ze. Ik drukte mijn hand tegen haar mond en trok haar naar beneden. "Ssst," bracht ik mijn vinger naar mijn lippen. Daar was het weer: een zacht geritsel aan het einde van het steegje. Had iemand ons afgeluisterd? "Rommell!" Appoliana en ik rukten onze hoofden opzij. Ik kneep mijn ogen dicht om iets te zien in de duisternis. Iets bewoog en sprong plotseling uit de schaduwen. "Aaargh," zei Appoliana, terwijl ze haar vingers in mijn bovenarm graaide. Toen zagen we waar we zo van geschrokken waren. "Een kat?" fluisterde Appoliana. Ze begon te giechelen en ik kon alleen maar mijn hoofd schudden. "Wat wilde je zeggen?" vroeg ze terwijl we een tijdje door strompelden en probeerden onze hoofden weer op één lijn te krijgen. "Ik zie je morgen voor de stadsmuur bij de oostpoort. Ik wacht daar met twee paarden, goed?" "En wat als we gepakt worden?" "Dat gebeurt niet, dit is onze enige kans en die pakken we." "Maar..." "We

kan het! Vertrouw me." Ze slikte en keek me . Ik kon aan de blik in haar ogen zien dat ze nu rustiger was en volledig op me vertrouwde.

Appoliana

Met de oude plunjezak van mijn vader op mijn rug, tot de nok toe gevuld met alles ik belangrijk en nuttig vond, stond ik voor de voordeur, gehuld in mijn warmste kleren. Deze deur had zoveel gezien, zoveel mooie en vreselijke dingen, en hij hing nog steeds aan de scharnieren. De verf bladderde af. Ik raakte hem aan en dacht terug aan alle momenten die ik in dit huis had doorgebracht, aan alle tranen die ik had gelaten van het lachen maar ook van verdriet. Ik dacht terug aan hoe ik als kind op de drempel had zitten spelen en moest glimlachen. Toen werd mijn gezicht donkerder toen ik dacht aan hoe mijn vader en moeder tegen me hadden geschreeuwd omdat ik speelde en niet werkte. Ik had nooit gedacht dat dit moment, dit afscheid, zo moeilijk voor me zou zijn. Op de een of andere manier leek ik van ze gehouden te hebben, van mijn ouders. Een traan rolde over mijn wang. Stilletjes liep ik de kamer van mijn ouders binnen, de deur stond open. Ze lagen er allebei, vast te slapen. Er lag een oud blaadje op de grond. Ik pakte het en schreef een klein berichtje met een stukje oude houtskool van het fornuis. Toen kroop ik naar de deur en trok hem achter me dicht. Ik keek nog een keer achterom. Ik zou dit nu achter me laten, ik zou een nieuw leven in vrijheid beginnen. Met die gedachte liep ik naar Anselm.

Anselm

Daar kwam ze. Ze had het gehaald. Ik kon zien dat ze tegelijkertijd angst en hoop voelde. Net als ik. Ik dwong mezelf te glimlachen om haar gerust te stellen. Nadat we elkaar hadden begroet, stopten we alles in de zadeltassen en hielp ik Appoliana op te stijgen. Toen draafden we weg. Eerst in een rustig tempo, daarna steeds sneller. Ik had me lang niet zo vrij gevoeld en ik zag Appoliana eindelijk weer lachen uit de grond van haar hart. Eindelijk was het verstoppertje spelen voorbij, nou ja, bijna dan. Na een paar uur, toen ik merkte dat Appoliana bijna van haar paard van vermoeidheid en mijn ogen steeds weer dichtvielen, besloten we ons kamp op te zetten om tenminste nog een paar uur slaap te krijgen voor zonsopgang.

Ondertussen, bij Anselm thuis...

"Señor Martín, mag ik binnenkomen? Het ontbijt is klaar. Señor Martín, bent u daar?" Het dienstmeisje was verbaasd. Dit had ze nog nooit gezien. klopte nog een keer voordat ze voorzichtig de deurklink naar beneden duwde en haar hoofd door de kier van de deur stak. Maar het bed was leeg. Verwoed keek ze om zich heen en ontdekte het open raam. Ze keek naar buiten en zag dat de dauw zich vanuit het raam uitstrekte tot op de binnenplaats. "Oh God, ik hoop dat hem niets is overkomen!" Ze rende meteen naar zijn vader, die al ongeduldig aan tafel zat te wachten. "Waar is de jongen? Anselm heeft alleen maar pluusjes in zijn hoofd!" mopperde hij boos. "Hij, hij..." stamelde het dienstmeisje. "Lieverd, wat is er?" kwam Anselms moeder neerbuigend tussenbeide. "Hij is verdwenen, uit het raam," antwoordde het dienstmeisje. "Wat? Is Anselm verdwenen?" De vader sprong boos op. "De jongen is nergens goed voor, maar hij komt uit zo'n respectabele Spaanse koopmansfamilie, net als de rest van ons. Hij is echt een schande," jammerde zijn moeder. Señor Martín rende woedend door de eetkamer.

"Wat hebben we op ons genomen? De lange, moeizame reis van ons mooie Madrid naar dit koude gat dat Antwerpen heet. We hebben de unieke kans gekregen om de handel te laten bloeien namens onze geliefde Spaanse koning. Wat ik, met mijn diplomatieke vaardigheden en met uw zoon en zijn flair voor goede zaken, in een mum van tijd kunnen doen." Hij woelde door zijn haar: "Hij moet onmiddellijk in heel Antwerpen . En snel!" brulde hij, terwijl hij met zijn vuist op tafel sloeg zodat het fijne porselein rammelde. Zijn beste mannen gingen onmiddellijk op zoek naar Anselm. Ze gingen huis na huis langs om te vragen of iemand iets gehoord of gezien had. Maar Anselm bleef liggen alsof hij door de grond was opgeslokt. "Dit is het laatste huis en we hebben nog geen spoor," riep een van de mannen. Hij stapte af en ging voor de deur staan, die al lang aan een likje verf toe was en waarvan de kleur al aan het afbladderen was.

Ondertussen in het "Van der Merg" huis...

"Kom eten," zei Appoliana's vader grimmig tegen zijn vrouw. "Ik kom wel. Maar waar is Appoliana?" mompelde ze, "ik weet het niet, ze zal zelf moeten komen. We moeten haar altijd halen, waarom lukt het haar niet om de hele nacht door te slapen, dan zou ze 's morgens niet zo moe zijn!" Er werd op de deur geklopt. "Wie is dat zo vroeg?" mopperde Appoliana's moeder en liep naar de deur. "Hoe maakt u het? Oh!" zei Appoliana's moeder. "Goedemiddag, Señor Martín, de Spaanse koopman, heeft ons gestuurd. Zijn zoon is verdwenen en nu gaan we van huis tot huis om de bewoners te vragen of ze iets gemerkt hebben." "Oké, kom binnen. We wilden net gaan eten," antwoordde ze. "Wie is daar?" riep Appoliana's vader en kwam naar de ingang. "We zijn op zoek naar Anselm Martín," legde de man de onverwachte bezoeker uit. "We hebben de jonge heer Martín niet gezien," zei de vader nadenkend, terwijl hij aan zijn kin krabde. "Appoliana, kom eindelijk eten!" riep de moeder. "Oh, heb je nog een dochter?" vroeg een van de zoekende mannen. "Ja," antwoordde de moeder. "Ik ga kijken waar ze is." Ze sjokte de trap op en bonkte met haar vuisten op de deur. "Appoliana, waar ben je?" Ze deed de deur open en schrok. "Ze is weg, ze is weg," gilde haar moeder, terwijl ze de trap af stampte. "Wat? kan niet!" schreeuwde haar vader en stormde haar kamer binnen. Maar het bed was echt leeg.

"Waar is ze in hemelsnaam naartoe? Dit kan niet waar . En mijn plunjezak is ook weg, samen met al haar spullen. Wat moeten we nu doen?" "Rustig maar," zei de man geruststellend, "ik zal dit meteen doorgeven aan Señor Martín. Misschien is er een verband tussen de twee vermisten." "Dank u, maar welk verband zou er kunnen zijn? Wij zijn arm en komen uit Antwerpen en hij is

een rijke Spanjaard," mompelde mama en sloot de deur. "Maar nu hebben we tenminste een mond minder te voeden!" zei vader hatelijk.
De mannen reden terug naar Señor Martín.

Appoliana

Ik rekte me uit en geeuwde. Anselm lag naast me. Hij sliep nog. "Anselm, Anselm," probeerde ik hem wakker te maken. "Wat is er? Ik ben moe." "Kom op, we moeten gaan, we kunnen hier niet eeuwig blijven." Toen de paarden gezadeld waren, reden we energiek weg. Het landschap om ons heen was nauwelijks veranderd. We reden langs veel bossen, beekjes en dorpjes. We reden echter nooit door de dorpen heen, omdat we niet het risico wilden lopen dat iemand ons zou zien. Soms keek ik Anselm aan en bedacht ik me hoe verschillend we waren. Maar we hadden nog steeds een sterke band van liefde. Ik glimlachte. Langzamerhand begon ik uit te kijken naar ons nieuwe thuis, ook al wist ik niet precies waar het was. "De paarden kunnen daar drinken," haalde Anselm me uit mijn gedachten. Hij wees naar een beekje. Het was zo helder dat we besloten onze watervoorraad aan te vullen voordat de paarden ervan zouden drinken. Daarna stapten we weer op en reden door tot mijn ledematen pijn deden en we zetten het kamp weer op voor de nacht, verzorgden de paarden en aten wat. "Ik zal wat brandhout halen voordat we naar bed gaan," zei Anselm, "maar wees voorzichtig en haast je. Het is al zo donker." "Natuurlijk, ik ben zo terug," antwoordde hij en ging op weg. Kort daarna klonk er geritsel in de buurt van het slaapgedeelte. Hoewel ik zeker wist dat het Anselm was, hield ik mijn adem in en begon ik bang te worden. "Anselm," fluisterde ik, terwijl ik mijn ketting vasthield. Het metaal was koud. Ik trok met mijn duimen over het kruis dat er als hanger aan hing. Plotseling kletterde het en ik. Mijn hele lichaam trilde. "Verdomme! Au, mijn voet. Verdomme!" "Anselm," zei ik verbaasd, maar ook opgelucht toen ik zijn stem herkende. "Wat is er gebeurd?" "Ik zag de tassen niet in het donker en struikelde erover. Nu is bijna de helft van onze proviand weg." "Oh Anselm, ik had wel wat meer handigheid verwacht van iemand in zo'n hoge kringen als jij, jij onhandig onhandig persoon," grapte ik. "Ha ha ha, dat is niet grappig! Wat gaan we nu doen? We zullen niet genoeg voorraad hebben tot we onze bestemming bereiken!" "We besparen gewoon wat door morgen naar herberg in een dorp te gaan. Je hebt aardig wat zilveren munten bij je en niemand zal ons herkennen. Misschien is er zelfs een stal voor de paarden en kunnen we daar overnachten. Mijn rug doet toch al zo'n pijn, een goed bed zou me goed doen." "Misschien heb je gelijk. Ik denk dat ik in de toekomst wat hoopvoller moet zijn," zei hij terwijl hij brandhout toevoegde en zich bij me aan tafel voegde.

ging bij het vuur zitten. "Daarom heb je mij" antwoordde ik en we zaten een tijdje in stilte in het vuur te kijken, tot onze ogen eindelijk dichtvielen.

Ondertussen in Antwerpen

"Hoe dan, Anselm is spoorloos verdwenen?" riep Anselms vader. "Dat kan niet kloppen. Jullie zijn net zo nutteloos als hij!" De mannen bogen hun hoofd. "Maar, maar we hebben overal gezocht," stamelde één man geïntimideerd. "En hoe kan het dat jullie helemaal niets gevonden hebben, stelletje nietsnutten?" riep Anselms vader boos. "Nou ja, een beetje..." mompelde een andere man met zijn hoofd naar beneden. "Wat zeggen jullie?" vroeg de vader met gefronste wenkbrauwen. "We hebben iets... Oh, ik denk niet dat je daar op dit moment in ." "Zeg het nu, of je mag je gezicht hier nooit meer laten zien." Anselms vader deed boos een stap naar voren, waarop zijn mannen een stap terug deden. "Een arm meisje, de dochter van twee boeren, is verdwenen - in dezelfde nacht als Anselm," zei de man.

"Waarom zei je dat niet gewoon? Het kan geen toeval zijn! Maar wie ontvoert er nou zo'n meisje en Anselm is ook uit zichzelf weggegaan, gezien de dauw op zijn raam. Het kan alleen maar zo zijn dat ze allebei gevlucht zijn. Maar waarom? En niet samen. Nee, dat kan niet! Wat zou Anselm doen met een arme boerendochter? En nog wel een lokale ook." De vader dacht na. Op dat moment kwam er een landarbeider de hal binnenrennen. "Señor Martín, Señor Martín!" schreeuwde hij, volledig buiten adem. "Hoe durf je me te storen? Zie je niet dat ik bezig ben?" "Neem me niet kwalijk, maar het is erg belangrijk." "Heel goed, spreek dan."

"Twee van de beste paarden uit de stal zijn verdwenen, waaronder Anselm's zwarte paard, dat gewoon verdwenen is met zadels en hoofdstellen. En er ontbreekt ook wat hooi. Maar het hek was dicht toen ik de stal binnenkwam," ging de boerenknecht verder. "Dus Anselm is er met die boerenmeid vandoor gegaan. Ik kan het niet anders uitleggen. Die snotaap, dat wordt smullen als ik hem vind! Mannen, jullie rijden meteen naar de drukker. Zeg hem een folder voor te bereiden. Laat iedereen weten dat Anselm gezocht wordt, dan zullen we hem vinden. En dan vormen jullie een zoekteam om hem te zoeken. Oh, en dat meisje, of liever gezegd die sukkel, moet ook gezocht worden. Ze moet Anselm hierin meegesleept hebben! Hoe heette ze ook alweer?" "Appoliana, Appoliana is haar naam." "Wat moet hij met zo iemand?" voegde de vader er afwijzend aan toe. De mannen gingen meteen op weg naar de drukker en Anselms vader bleef achter, verontwaardigd en toch verbaasd. Hij kon het allemaal niet helemaal uitleggen.

Gesucht

*Anselm Martin
Appoliana Van der Merg*

Seit Sonntag, dem achten August, sind der spanische Kaufmannssohn Anselm Martin und die Bauerstochter Appoliana Van der Merg aus Antwerpen verschwunden. Sie flohen in der Nacht von Samstag auf Sonntag mit zwei Pferden der Kaufmannsfamilie. Darunter der Andalusier Anselms und eine fuchsfarbene Araberstute. Bei jeglichen Hinweisen bittet Alberto Martin umgehend dem Kaufmannshaus Meldung zu machen.

Anselm

"Anselm, kom op, we moeten gaan. Als ik had geweten wat een laatkomer je bent, had ik de hele zaak heroverwogen," grinnikte een stem verwijtend. Een hand streelde mijn gezicht. Ik opende mijn ogen en keek in Appoliana's hemelsblauwe ogen. "Kom op, sta op. Ik heb de paarden al gezadeld, je hoeft alleen maar wat te eten en dan..." begon ze. Maar ik onderbrak haar door haar naar me toe te trekken en haar te omhelzen. Ik wilde net mijn ogen sluiten toen Appoliana zei: "Oh, je wilt gewoon weer gaan slapen. Daar gaat het je om." Ze maakte zich los uit mijn omhelzing. "Kom, daar hebben we nu geen tijd voor." Ze stak haar hand naar me uit. "Oké," mompelde ik slaperig en trok mezelf aan haar hand omhoog. Nadat we gegeten hadden, draafden we verder. Terwijl de schemering langzaam viel, reden we een klein dorpje binnen dat Neuendorf heette. Gelukkig had dit dorp een herberg met stallen. We lieten eerst onze paarden buiten staan en gingen toen naar binnen. "Hallo, we willen graag bij u dineren en overnachten," zei ik. "Goedenavond en welkom in Neuendorf," antwoordde de herbergier vriendelijk. "Ja, er is nog een kamer vrij. Mijn vrouw Marie zal u direct naar boven brengen." Nadat we Marie hadden bedankt en in onze kamer hadden ingecheckt, gingen we naar beneden om te eten. Terwijl ik gewend was om eten geserveerd te krijgen en het dankbaar accepteerde, was Appoliana onbekend met de hele situatie, althans zo leek het. Voor zover ik wist, had haar moeder nooit echt voor haar gekookt, behalve af en toe. Zij was degene die thuis verantwoordelijk was voor het eten. "Proost," kwam van de volgende tafel. Daar zaten vier mannen die waarschijnlijk kooplieden waren, als ik hun gesprek goed begreep. Ze lachten uitbundig, lieten glazen bier klinken en een van hen brulde: "Op een succesvolle handel!" De anderen deden . Ik keek naar Appoliana. Ze zag er onzeker uit. Ik kon aan haar gezicht zien dat ze bang was dat we ontdekt zouden worden, ook al wilde ze dat niet toegeven. "Alles zal soepel verlopen," fluisterde ik haar toe en keek haar aan.

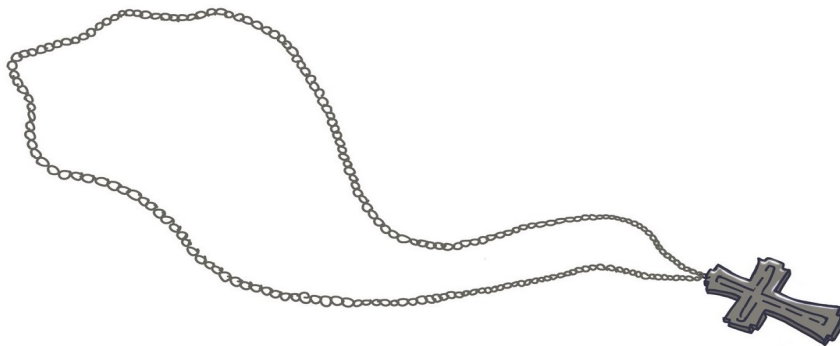

in haar ogen. Ze dwong zichzelf te glimlachen, maar ik kon zien dat ze twijfelde. Had ik toen maar geweten hoe terecht die twijfel was geweest.

Appoliana

Het was een fijn gevoel toen ik in mijn fris gewassen kleren stapte. Anselm, die zijn gezicht aan het scheren was, vroeg: "Hoe gaat het?" "Oh, ik weet het niet. Het is een vreemd gevoel om geen echt huis te hebben," antwoordde ik, terwijl ik dromerig uit het raam keek. "Ik weet zeker dat we een plek zullen vinden waar we worden geaccepteerd om wie we zijn," zei Anselm. Hij omhelsde me van achteren en zijn hoofd op mijn schouder. "En dan zullen we eindelijk een beter leven hebben," zei hij zachtjes in mijn oor. "Met zijn tweeën," voegde hij eraan toe. Nadat hij dat had gezegd, begon mijn maag te tintelen. Ik kreeg een gevoel van verwachting en hoop op een beter leven. Ik was niet alleen. Ik kon op Anselm rekenen en hij op mij.

Terwijl we daar een tijdje stonden en nadachten over het verleden en de toekomst die voor ons lag, realiseerden we ons dat het tijd was om te vertrekken. We waren al aan het inpakken, maar besloten om in de herberg te ontbijten voordat we vertrokken om onze reis voort te zetten.

De zoektocht

Er hing mist over de weiden en velden en de ochtenddauw had elke grasspriet en elke struik als een mantel bedekt. "Rusch!" Een koets raasde over een landweggetje. Twee zwarte paarden waren eraan vastgebonden. Modder schuimde uit hun monden. De modder spatte op de benen van de paarden. "Ik kan er niet meer tegen! We hebben de hele nacht gereden om geen tijd te verliezen. En nu doet elke vezel van mijn lichaam pijn," kreunde de man tegen de ander. "Ja, ja, je hebt gelijk," stemde de ander in, "Ik wilde gewoon niet te langzaam zijn om ze te vinden. Want als we met lege handen terugkomen, zal Señor Martín ons een kop kleiner maken. We stoppen bij het volgende dorp." "Joepie," schreeuwde het hele zoekgezelschap. De koets schudde. "Heh, je kunt de teugels niet zomaar loslaten met al dat gejuich! Straks belanden we nog in de sloot," berispte de oudste hen. Berouwvol greep een man de teugels en stuurde de koets terug naar zijn oorspronkelijke route. Een tijd lang zei niemand iets. Iedereen zweeg in afwachting van een warme maaltijd.

"Daar, daar, kijk maar. Daarachter in de mist. Een kerktoeren. Neuendorf kan niet ver weg zijn!" riep een van de mannen. Vanaf dat moment konden ze het niet langer uithouden. "Hüa," riep de koetsier en zwaaide krachtig met zijn zweep in de lucht. De paarden loeiden en galoppeerden weg. Het platteland trok aan hen voorbij en uiteindelijk reden ze het dorp binnen.

Appoliana

"Geef me de tas, ik draag hem wel," zei Anselm en nam de zadeltas van me over, die zo uitpilde dat het leek alsof hij elk moment zou barsten. "Dank je," antwoordde ik en liep lichtvoetig de trap af.

Mijn maag knorde al. Ik had inderdaad erge honger. Al dat reizen viel echt niet mee.

Anselm zette de tassen naast onze tafel en verstelde mijn stoel zodat ik kon gaan zitten.

"Wat willen we als ontbijt?" vroeg ik aan Anselm. "Wat dacht je van brood en gebakken eieren?" "Waarom niet," antwoordde ik. Terwijl we op ons eten wachtten, zag ik dat de venters weer aan een hoektafel gingen zitten. Deze keer hadden ze echter duidelijk een kater. "Kijk, ik heb een folder van thuis," zei een van hen. "Laat eens zien," zei de tweede. Ik probeerde ongemerkt naar ze toe te gluren. Anselm had me een tijdje geleden leren lezen en schrijven, maar ze zaten met z'n drieën over het gebogen en belemmerden zo mijn zicht. Ik wierp een blik Anselm. Maar hij staarde naar de drie mannen. Ik gebaarde hem onopvallend dat hij moest stoppen, want ik wilde geen problemen veroorzaken of de aandacht trekken.

Maar gelukkig kwam ons eten, dat we meteen verorberden.

"Kennen jullie hen?" vroeg een van de mannen aan de anderen. Anselm en ik stopten met kauwen en spitsten onze oren. "Een Spaanse koopmanszoon en een jonge vrouw worden hier gezocht. Beiden zouden in dezelfde nacht zijn verdwenen." Ik kreeg het warm en koud langs mijn ruggengraat. Anselm keek me met grote ogen aan. "Hoe heten ze?" vroeg een van de mannen. "Er staat Anselm en Appoliana," antwoordde de andere man. Ik voelde me misselijk worden en zag de kleur uit Anselms gezicht verdwijnen.

Zouden we ontdekt worden? Zou onze reis hier eindigen? "Nooit van gehoord," zei de andere man. "Anselm, Anselm, ik heb van haar gehoord, maar Apolliliana..." De andere man onderbrak hem: "Het heet Appoliana!" "Het zal wel. Ik ken haar zeker niet." Anselm en ik staarden elkaar aan. Ik wist precies wat zijn blik betekende. Zo onopvallend mogelijk zijn en verdwijnen. Ik kauwde zo snel als ik kon en net toen ik de half doorgeslikte hap wilde doorslikken, verslikte ik me. Ik zag de rode kleur in mijn gezicht toen ik mijn hoest probeerde te onderdrukken. Anselm had meteen door dat er iets mis was en schonk me wat water in, dat ik meteen door mijn keel goot. Mijn ogen brandden en begonnen te tranen. Anselm deed alsof hij iets had laten vallen en klopte me onopvallend op mijn rug. Ik werd langzaam weer rustig en mijn ademhaling. Ik was opgelucht dat ik niet alle aandacht op me had gevestigd. Terwijl Anselm Marie om te betalen, hoorde ik de mannen zeggen:

"Kijk, hier is een tekening van die twee." "Hm, komt me bekend voor, maar ik heb nog te veel alcohol in me om te bedenken waar." "Ja, je hebt gelijk, die twee komen mij ook bekend voor!" Toen ik dat hoorde, kon ik niet anders dan zo snel mogelijk opstaan om Anselm te zoeken. Mijn hart bonkte als een gek en het koude zweet brak me meteen uit. Waar was Anselm? Ik was zo bang dat mijn hele lichaam trilde. We moesten hier zo snel mogelijk weg!

"Appoliana kom snel!" Anselm stond voor me met zijn tassen in zijn handen. "Laten we hier weggaan, snel!" Hij liep recht naar de uitgang en ik probeerde hem te volgen. Ik keek naar de grond uit angst dat ik herkend zou worden. "Au!" Anselm was gestopt en ik was tegen hem opgelopen. "Waarom stop je? We moeten hier weg!" Anselm legde zijn vinger over mijn mond. "Kijk daar," fluisterde hij, terwijl hij voor zich uit wees. Ik probeerde langs Anselm te kijken, die gefixeerd bleef staan. Voor hem stond een grote koets. Het was gemaakt van hout met ijzeren beslag en in het midden

Er stond een rood bord op. Ik moest met mijn ogen knijpen om door de mist te zien wat er stond. Ik herkende een gebogen A en daarachter, een beetje verschoven, een M. Deze initialen kwamen me bekend voor. Ik probeerde ze me te herinneren. Toen vielen de schellen van mijn ogen. Dit was een van Anselms vaders koetsen. Ik wist dat we hier weg moesten, maar waarheen? De koets stond in de weg. We zouden niet onopgemerkt weg kunnen komen. Onze enige optie was om terug te gaan naar de herberg. Ik draaide me om, pakte Anselms hand en trok hem achter me aan. Hij was totaal perplex en wist niet wat hem overkwam toen hij weer in de herberg stond.

"Wat gaan we doen?" vroeg ik Anselm op de rand van tranen. "Ik, ik weet het niet. Hoe moeten we hier anders weggkomen? Er is geen andere manier," antwoordde hij wanhopig. Mijn handen begonnen te zweten. We zaten in de val! Plotseling, als door de bliksem getroffen, herinnerde ik het me. "De achterdeur!" Ik keek Anselm aan. "Welke achterdeur?" Anselm keek me verward aan. "Kom met me mee! Ik zag het toen ik eerder naar beneden ging. Het is naast de trap. Ik hoop dat hij niet op slot zit!" Ik pakte Anselm bij de arm en sleurde hem mee naar de achterdeur. "Hij is open," fluisterde ik opgelucht.

Ik hield hem open zodat Anselm erdoor lopen met zijn zware tassen. Op het moment dat ik door de deur stapte, zag ik een paar mannen door de voordeur komen. Dat moesten de mannen van Señor Martín zijn. Zo snel als ik kon, trok ik de deur achter me dicht. Ik sloot mijn ogen en haalde snel adem voordat ik achter Anselm aan rende, die al naar de paarden was gesneld en ze begon op te zadelen. Ik hielp hem snel, ook al kostte het me minstens vijf pogingen om de singel vast te maken omdat mijn handen zo trilden. Eindelijk waren we klaar en slingerden we ons op de paarden.

Anselm reed vooruit en gluurde om de hoek achter de geparkeerde koets, maar was niemand. Hij riep me bij zich en we probeerden zo stil mogelijk land te winnen. Toen we eindelijk de rand van het dorp hadden bereikt, galoppeerden we weg, omdat we zo snel mogelijk weg wilden. Het was inmiddels niet alleen mistig, maar het begon ook te regenen. De lucht werd donkerder en het kwam uiteindelijk met bakken uit de hemel.

We waren doorweekt tot op het bot en zeiden geen woord. Toen verbrak Anselm de stilte en we begonnen te draven zodat we hem beter konden verstaan. Hij keek me aan. Zijn zwarte haar hing in zijn ogen. "We, we hebben het gehaald. We hebben het gehaald." Zijn ogen glinsterden en ik meende een traan te herkennen die hij uit zijn oog veegde. Maar misschien was het gewoon de regen. En ik, ik kon het niet helpen, grijnsde. "Ik had nooit gedacht dat we het zouden halen. Ik probeerde altijd hoop te houden, maar het was... verschrikkelijk. Ik was zo bang. Maar waarom moesten ze uitgerekend in deze herberg stoppen?" "Ja, ze hebben ons echt flink laten schrikken."

We reden verder en kregen geleidelijk weer wat vertrouwen. Nu rilde ik niet meer van angst, maar van de kou. Mijn natte kleren kleefden aan mijn lichaam, maar het had geen zin om me om te kleden, want het regende nog steeds zo hard dat ik Anselm alleen maar wazig naast me kon zien rijden. Een gordijn van water blokkeerde mijn zicht. Ondanks deze slechte situatie voelde ik een grote opluchting.

"Dank U, God, dank U dat U ons beschermt. Dank U dat U voor ons zorgt als een herder voor zijn schapen. Ik wens met heel mijn hart dat U ons blijft vergezellen op onze reis en ons Uw genade schenkt," fluisterde ik zachtjes en sloot kort mijn ogen. Ik legde een hand tegen mijn nek. Ik opende mijn ogen. "Waar was ze?" dacht ik. Ik voelde me warm en koud tegelijk. Ik liet de teugels uit mijn handen glijden en begon met beide handen aan mijn nek te voelen. Het kon niet waar zijn. Ik stopte en sprong van het paard. Ik rukte mijn vele lagen kleding los. Misschien zat de ketting wel in een van die lagen. Maar het zat er ook niet in. Ik trok mijn kleren weer aan en begon in de zadeltassen te rommelen. Anselm had hier niets van gemerkt. Hij was een paar meter voor me uit gereden.

en beseftte pas iets toen ik hem : "Anselm, wacht!" Hij draaide zich om en keek me verbaasd aan. Onze spullen lagen modderig op de grond en ook mijn benen en handen zaten onder de klei en aarde. Dit zat nu ook op mijn gezicht, want ik had geprobeerd mijn druipnatte haar uit mijn gezicht te borstelen. "Appoliana, wat je? Ben je gek geworden? Wat doe je met onze spullen en hoe zie je er eigenlijk uit?" Hij klapte zijn handen boven zijn hoofd. "Mijn, mijn...", begon ik met trillende stem, "K-Ketting is weg." "Welke ketting?" Anselm. "Mijn kruisketting, de zilveren," antwoordde ik. "En daarom maak je hier nu zo'n drukte? Als we aankomen, zal ik een nieuwe laten maken. Het is maar een ketting. Dus, kom op!" Hij draaide zich al om om te vertrekken toen ik riep: "Je begrijpt het helemaal niet. Wijlen mijn oma gaf deze ketting als doopcadeau. Het is het enige aandenken dat ik van haar heb. Maar belangrijker nog, het is het enige wat ik nog heb van mijn geloof, van mijn religie, die mij verboden was. Toen ik het aanraakte, voelde ik me diep verbonden met God en herinnerde en voelde ik diep in mijn hart dat ik eigenlijk Ik ben luthers-hervormd en niet katholiek. Ik had me moeten realiseren dat je dat niet zou begrijpen. Je religie is je niet opgedrongen. Jij bent een van de mensen die ons dat heeft aangedaan. Jij was het die ervoor zorgde dat onze stad katholiek werd - tegen onze wil." Ik in tranen . Toen zwaaide op mijn paard en draaide me om. "Ik ga ze halen!" riep ik en galoppeerde weg.

Anselm

"Appoliana," riep ik, ook al wist ik dat ze me niet zou horen. "Verdomme!" Ik wist hoe belangrijk de ketting met het kruis voor haar was. Hoe vaak had ze het niet over haar oma en haar geloof gehad? Ik was zo blind. Ik had eerder moeten beseffen hoeveel de ketting en haar geloof voor haar betekenden. Ik wilde haar niet zo boos en verdrietig maken! Ze was waarschijnlijk teleurgesteld in me. Wat als ze me dit alles nooit zou vergeven? Ik wilde haar nooit pijn doen. Ik hield tenslotte van haar! Ik begroef mijn gezicht in mijn handen. Waar was ik mee bezig? Waarom was ik zo onsympathiek? Appoliana had het veel moeilijker dan ik en ik was zo blind. Ik moest haar vinden en alles rechtzetten "Giddap!" riep ik en galoppeerde weg. De grond was zo zacht van de regen dat ik moest oppassen dat mijn paard niet uitgleed.

Wat als Appoliana gewond raakt? Oh God, bescherm haar alsjeblieft! Ik reed verder. Op een gegeven moment gleed mijn zwarte paard bijna uit en vloog ik bijna over zijn nek. Ik reed al sinds ik klein was en Appoliana had nauwelijks rijervaring. Als ik al zulke problemen had, hoe zou het haar dan vergaan? Ik was zo bang voor haar en draafde zo snel als ik kon naar haar toe. Opeens zag ik de staart van Appoliana's paard. Opgelucht reed ik om het bosje heen dat mij het zicht ontnam. Maar toen zag ik iets dat al mijn opluchting wegnam. Appoliana lag op de grond naast haar paard. Ik sprong uit het zadel en rende naar haar toe: "Appoliana, ben je gewond?" "Anselm, je bent me gevolgd. Nee, alles is in orde. Ik, er was een tak, en... Ik ben in orde." Ik stak mijn hand uit en hielp haar overeind.

"Weet je zeker dat je kunt blijven rijden?" stelde ik mezelf gerust. "Ja, het gaat prima." Ik hielp haar opstijgen en we reden verder. Appoliana stopte plotseling.

"Wat is er?" vroeg ik en reed haar voorbij. Toen zag ik een houten voertuig bedekt met modder op ons afkomen. "De koets!" riep ik geschrokken. Ik keek om me heen. Het bos, daar konden we ons verstoppen. Ik galoppeerde erheen, in de verwachting dat Appoliana me zou volgen. Gelukkig deed ze dat meteen. We stapten af en doken achter wat struiken.

"Daar komen ze," fluisterde Appoliana. De koets reed voorbij.

"Ik heb er genoeg van," zei een van de mannen op de koetsiersstoel. "Nu heb ik je

Niet op die manier, we maken gewoon deze route af en keren morgen terug." "Heb je dat ? Dan zijn we veilig," fluisterde ik tegen Appoliana. Ze glimlachte naar me. We wachtten nog even tot we zeker wisten dat de koets weg was.

"Appoliana, ik wilde je even zeggen dat het me heel erg spijt. Ik had moeten weten dat deze ketting zoveel voor je betekende. Ik wilde je geen pijn doen." "Oh Anselm, dat had je niet kunnen weten. Het spijt me dat ik eerder zo overdreven reageerde." Ze sloeg haar armen om mijn nek.

We stapten weer op en reden terug naar de herberg. Daar kwamen we Marie meteen tegen. "Heb je een kruisketting gevonden?" vroeg Appoliana haar. "Ja, die lag naast de wastafel in de kamer. Ik zal het snel halen," antwoordde Marie. "Ik moet het eraf gehaald hebben toen ik aan het wassen was," zei Appoliana, terwijl Marie de ketting haalde. Appoliana gaf het aan mij en ik deed het op haar. Vanaf dat moment ging alles weer beter.

Appoliana

De rest van de dag en de volgende vlogen voorbij. We reden maar , steeds onze neus volgend. "Hoe heet de stad waar we naartoe gaan?" vroeg ik Anselm, "Stade. Als wat ik gehoord heb waar is, worden verschillende religies daar geaccepteerd en de mensen zouden erg gastvrij zijn."

"dat we ons eigen huis hadden en daar samen konden wonen," droomde ik. "Dat is een van mijn grootste wensen," zei Anselm.

Terwijl we verder filosofeerden over onze toekomst, kwamen we steeds dichterbij Stade en plotseling stonden we voor een stadsmuur. We stapten van onze paarden en liepen naar een poort. Een beetje onzeker keken we om ons heen. "Moin, kan ik jullie helpen?" vroeg een jongeman ons. "Goed meneer, is dit Stade?" vroeg Anselm. "Ja, dit is Stade. Jullie zijn niet van hier, hè?" "Nee, we hebben een lange reis achter de rug en willen ons nu hier vestigen om een nieuw leven te beginnen," antwoordde ik. "Oh, welkom in Stade dan. Je bent hier aan het juiste adres. Mijn vrouw Adelheid en ik, ik heet trouwens Johannes, hebben precies hetzelfde gedaan.

We kwamen hier twee jaar geleden." "Oh, dat is toevallig. Ik heet trouwens Anselm en dit is Appoliana," stelde Anselm ons voor. "Zal ik jullie een rondleiding geven door Stade? We kunnen ook eerst de paarden stallen," stelde Johannes voor. "Oh, dat zou heel leuk zijn," antwoordde ik. Nadat we de paarden bij een bevriende boer van Johannes hadden gestald, gingen we door de poort. "Dat is de schipperspoort," legde Johannes uit. Na een paar keer te zijn omgedraaid, bevonden we ons op een groot plein. "Dit is de paardenmarkt," vertelde Johannes ons. We stopten en bewonderden de vele bakstenen huizen. "En dat is het ziekenhuis." Johannes wees naar een gebouw aan de rand van het plein. We liepen verder en kwamen bij een prachtig groot gebouw. "Dat gebouw daar is het stadhuis. En de kerktoeren erachter is van de Sint Cosmae kerk. En daar, daar woon ik met Adelheid." "Mogen we even kijken?" vroeg ik nieuwsgierig. "Natuurlijk!"

We liepen verder door de straat en kwamen aan bij een gezellig huisje. "Hier wonen we," zei Johannes trots. "Oh, en als je op zoek bent naar een plek om te overnachten: Het huis aan de overkant," hij wees naar een mooi huis met een rood pannendak, "daar woont de weduwe Cordes, ik weet zeker dat ze een beetje gezelschap niet erg zou vinden." Anselm keek eerst grijnzend naar mij en toen naar Johannes. "Ik kan je later voorstellen, maar voor nu, neem wat te eten. En ik zal je voorstellen aan Adelheid." Johannes liep voor ons uit het huis in. "We hebben vrienden en misschien een verblijfplaats," fluisterde ik opgewonden.

Nu stond niets een prachtige toekomst samen in de weg.

Epiloog

Anselm en Appoliana stonden in een grote, met kaarsen verlichte kamer. Naast hen stond een altaar. Ze keken opzij, waar Johannes en Adelheid naar hen glimlachten. Appoliana's jurk, die Adelheid pas de avond ervoor genaaid, paste perfect. De huwelijksceremonie begon. De pastoor zei: "Anselm Martín, als je Appoliana van der Merg, die hier aanwezig is, tot je vrouw wilt nemen, antwoord dan 'Ja, met Gods hulp'". "Ja, met Gods hulp," antwoordde Anselm met een glimlach. "Appoliana van der Merg, als je Anselm Martín, die hier aanwezig is, als je man wilt nemen, antwoord dan 'Ja, met Gods hulp'," zei de pastoor, terwijl hij zich tot Appoliana wendde. "Ja, met Gods hulp," antwoordde Appoliana, ook glimlachend. De pastoor richtte zich tot Anselm en zei: "Dan mag je nu de bruid kussen."

